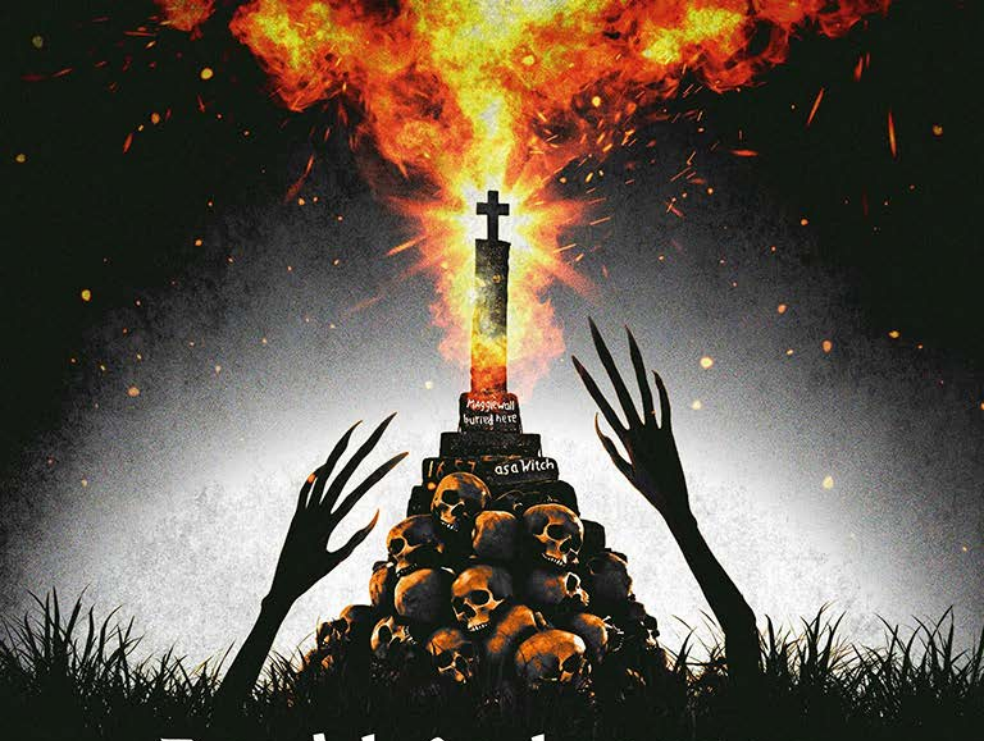

David Sodergren

Hrob Maggie Wallové

přeložil Vladimír Nový

Probudili něco, co mělo zůstat navěky pohřbené...

Hrob
Maggie
Wallové

David Sodergren

Hrob Maggie Wallové

přeložil Vladimír Nový

FOBOS

MAGGIE'S GRAVE
Copyright © 2020 by David Sodergren
All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Vladimír Nový, 2026
Cover © Zhivko P. Petrov, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8682-4

Mámě a tátovi za to, že mě nechali
koukat na všechny ty hororové filmy.
Přece jsem říkal, že mi to jednou k něčemu bude.

1.

4. října 1657

Maggie Wallová pozorovala úzkou štěrbinou okna šest mužů na koních.

Přijeli ji zabít.

Měli to vepsané ve sveřepých výrazech, v držení těla, ve společném mlčení. Chlapi na vyjížďce nevydrží nikdy dlouho zticha – brzy se začnou smát, navzájem pošklebovat, dohadovat. Tihle ale ne. Obličeje měli zasmušilé, výrazy strohé.

Dnes tedy Maggie zemře.

Nedojde k žádnému procesu, nedostane šanci se hájit. Ale co na tom záleží? Všechny ty soudy jsou jeden velký podfuk, krutý výsměch spravedlnosti. Sama už toho byla nejednou svědkem.

Svázat ruce i nohy a hodit do řeky. Když se udrží na hladině, je to čarodějnice. Jestli se utopí…, tak byla nevinná.

Bylo to beznadějné. Když jela kdysi před lety hlubokou nocí kolem lairdova domu, na chvíli zastavila a zaposlouchala se do křiku mladých žen, z nichž mučením páčili „doznání".

Jakápak spravedlnost? Nic takového není. Jen muži se zvrácenou zálibou v mrzačení ženských těl.

Maggie se přistihla, jak nervózně bubnuje prsty na desku stolu, a raději pevně sevřela její okraj, aby se ovládla.

Jezdci sesedali, koně ržáli a pak bojácně ustupovali, zatímco muži pokračovali k jejímu skrovnému kamennému příbytku a jejich zarudlé dlaně se chvěly na jílcích mečů.

Měla utéct, už když se před pár dny začaly šířit ty fámy.

Je to čarodějnice, prohlásil malý Timmy Cochran, a víc nebylo třeba. K jejímu zatracení stačila tři slova z úst zlomyslného kluka. Vlastně ji překvapilo, že pro ni nepřišli dřív. Lidé klevetí a na malém městě nevzbudí nic větší podezření než ženská, která žije sama.

Co tam v těch lesích dělá úplně opuštěná?

Pročpak se nikdy nevdala?

Tolik otázek a jedna otřepanější než druhá.

Na ohništi vedle ní bublal hrnec, v malém výklenku vysekaném do kamenné stěny praskalo a syčelo hořící dřevo.

Můj čarodějnický kotlík, pomyslela si a bezútěšně se zasmála. Byla v něm *polévka*. Žádná žabí stehýnka, ani netopýří oči, jen slepice a bylinky. Voněla nádherně, ale Maggie věděla, že už ji nikdy neochutná.

Muži se blížili, v obezřetných tvářích se jim zračila předstíraná odvaha.

„Opatrně, chlapi," pronesl jeden varovně. *„Náš Timmy říkal, že mu před očima proměnila mužskýho na popel. Je spřažená s ďáblem!"*

Maggie smutně zavrtěla hlavou. Lži. Samé lži. Malého Timmyho Cochrana načapala, jak jí leze s nekalými úmysly do kurníku. Když ho hnala ze svého pozemku, zakopl a praštil sebou o zem. Takže si vysloužil ještě pár přes zadek.

Taková hloupost.

Právě proto se s lidmi nestýkala, pěstovala si vlastní zeleninu, chovala vlastní zvířectvo. Právě proto se od nich odstěhovala co nejdál.

„Tamhle!" zaječel pronikavý hlas. *„V tom okně!"* Zněl, jako by blouznil v horečkách. *„Už si nás ta čarodějnice všimla!"*

Když Maggie viděla, jak ho začíná opouštět odvaha, napadlo ji, jestli si chlap nepustil hrůzou do kalhot. Stát se to někdy jindy, snad by to bylo i směšné.

„Střezte se pohledu do očí! Zatvrďte svá srdce, chlapi, sic vám je vyrve z těla a smlsne si na nich."

Muži napřáhli ruce před sebe a stínili si obličeje, jako by mžourali proti vycházejícímu slunci. Maggie opustila své místo u okna, přeběhla k předním dveřím na opačné straně světnice a vykoukla ven. Zdálo se, že tam je klid. Vítr kvílel mezi stromy, třásl větvemi a shazoval borové šišky. Podívala se pozorněji, na nepřirozeně šelestící křoví, na krátké záblesky barev mezi suchou trávou a vřesem, a poznala, že je obklíčená.

„Neradi bychom ti ublížili, Maggie," vykřikl silným hlasem s irským přízvukem otec Timmyho Cochrana. „Vyjdi ven, abys mohla stanout před soudem."

Maggie přispěchala zpátky k oknu.

„Žádný soud nebude, Cochrane," odsekla. „To víš stejně dobře jako já."

„Možná máš pravdu, Maggie, ale přesto tě naléhavě žádám. Cožpak není lepší sejít ze světa důstojně?"

Zaťala prsty do desky stolu, až do ní dlouhými nehty vyryla mělké rýhy. V koutcích úst jí netrpělivě zacukalo.

Jakmile udělal Cochran váhavý krok směrem k domku, zmizel jí z očí. Země se mu otevřela pod nohama a přivítala ho ve svém vlhkém lůně. Řval bolestí a Maggie si představila, jak se svíjí na dně jámy, prošpikovaný řadou naostřených kůlů, které tam sama nastražila.

Proti své vůli se rozesmála.

„*Bože můj,*" vykřikl někdo jiný. „*I sama země je tu prokletá!*"

„*Vzmužte se! Musíme učinit přítrž jejímu řádění! Vždyť se tím protiví Pánu Bohu!*"

Z útrob země se linul Cochranův nářek. Zemře pomalou a trýznivou smrtí. Z lesů, jež obklopovaly chalupu, se vynořily další postavy. Cochran sem očividně přivedl všechny mužské z městečka. Šli blíž a přitom zabodávali do země před sebou hole a meče jako znavení poutníci.

Zaslechla slabé vrznutí, a když se otočila, viděla, jak se dveře váhavě otevírají a dovnitř vchází muž s buclatou tváří a očima

naplněnýma hrůzou. Maggie v něm poznala řezníka George MacKenzieho. Na lesklé holé hlavě se mu krabatilo podmračené obočí. Navzdory ledovému větru, jenž skučel po úbočí hory, byl zbrocený potem.

„Jsem uvnitř!“ vykřikl, bezpochyby v naději, že jej ostatní budou neprodleně následovat.

„Pohleď na mě,“ vyzvala ho Maggie, ale on se jí odmítal podívat do očí. „Pohleď na mě!“

„Nikdy, ty prašivá, zvrácená stvůro,“ procedil mezi zaťatými zuby, odvraceje zrak. „Dítka tě viděla nahou obcovat s Ďáblem. Jsi bezbožnice!“ Na koženém opasku se mu volně pohupoval meč, po němž teď sáhl rukama, jež se chvěly jako vyplašený zajíc.

Jakmile zaskřípěla tasená čepel, popadla Maggie z výklenku vroucí hrnec. I když ji kov pálil do nechráněných dlaní, vyrazila s ním vpřed. Nehledě na bolest, jež jí cloumala tělem, vychrstla jeho obsah řezníkovi do tváře. Vývar ho celého zmáčel, u nohou se mu vršilo kuřecí maso a MacKenzie se začal s bolestným řevem sápat oběma rukama po obličeji, z jehož škvířící masy mu stoupala pára. Drásal si kůži zaťatými prsty a od nehtů mu odpadávaly kusy masa.

„Kliďte se!“ křičela Maggie. „Nebo budete všichni prokleti!“

Neměla jinou možnost nežli hrát jejich hru. S čarodějnictvím toho měla společného asi tolik co slunce s bramborem, ale strach z jejích „schopností“ byl její jedinou šancí na přežití. Nebylo by to poprvé, před lety tak na západním pobřeží získala dostatek času na útěk. Dnes to však bylo jiné. Ruka jí bezděčně sklouzla na vystouplé břicho.

Tentokrát byli dva.

Napadlo ji, zda mezi muži, kteří obklíčili její chaloupku, bude i Malone. To *jeho* dítě nosila pod srdcem. Při jedné ze svých čím dál řidších vyjížděk do městečka ho našla ležet opilého ve škarpě, tváří v mrznoucím blátě. V obavách o jeho zdraví ho naložila na dvoukolák ke dvěma kvičícím podsvinčatům a odvezla si ho do

chalupy. Tam ho uložila do postele, přikryla ho peřinou a připravila mu medicínu podle starého receptu, který se naučila od máti, dej jí Pán Bůh lehké spočinutí. Druhý den ráno byl Malone jako rybička a vděčný za pomoc. Ještě se stihli jednou pomilovat, než se vydal domů k manželce a čtyřem ratolestem.

Tehdy ho viděla naposledy.

Čísi hlas ji vrátil zpátky do současnosti.

„Nic se nebojte, lidé dobří! Povede nás světlo našeho Pána a spasitele!“

„Zříkám se vašeho mrzkého boha!“ zaječela Maggie tak, aby ji bylo slyšet přes řev chlapa svíjejícího se jí u nohou se znetvořeným obličejem, z něhož se v širokých pruzích loupala kůže. Když viděla, jak se řezník slepě plazí po podlaze, tvář skrytou pod šarlatovou maskou hrůzy, udělalo se jí špatně od žaludku. Ať už se musela bránit, nebo ne, právě zničila život jiného člověka, připravila ho o tvář, o oči, o živobytí. Žilami se jí začal pozvolna rozlévat stud. Nikdy nechtěla nikomu ublížit… tak proč chtěli oni za každou cenu ublížit jí?

Dveře se rozletěly dokořán a dovnitř vtrhli dva muži třímající krucifixy. Obezřetně odvraceli zrak, vrhli se po ní a strhli ji k zemi.

„Máme ji! Lapili jsme tu čarodějnici!“

Maggie se jim snažila vytrhnout, ale byli příliš silní. Přicházeli další a další a mačkali se kolem ní, dokud nebyla chalupa lidmi nacpaná k prasknutí. Venku zakokrhal kohout a skrz stromy se do světnice prodraly oranžové paprsky vycházejícího slunce. Muži kolem ní utvořili kruh, každý svíral v ruce nějakou zbraň.

„Vyloupněte jí oči!“ vřískal jeden z nich s tváří zrůzněnou šílenstvím, až mu od úst létaly sliny. Ostatní obrátili zrak k muži s krucifixem. Ten pevněji sevřel svůj kříž, políbil jej a pak rozvážně přikývl.

Po obličeji jí šátraly ruce, silné palce našly její oční důlky. Pevně zavřela oči, ale nenechavé prsty si našly cestu, protrhly tenkou blánu víček a jejich obrovský tlak neustal, dokud bulvy uvnitř lebky nepovolily a nepraskly.

„Dokonáno jest!“

Maggie se snažila něco říct, vykřiknout, žadonit o pomoc, ale dar řeči ji zcela opustil.

„Bože můj,“ ozval se rozechvělý hlas. *„Pohleďte na její břicho.“*

Ten hlas znala. Byl to Malone.

„Svlékněte ji,“ navrhl někdo z nich. „Ať popatříme, co se nachází pod její lstivým přestrojením.“

Neviděné ruce se daly do práce, napínaly její podomácku vyrobené šaty a švy praskaly, když je rvali na kusy, strhávali z těla a odhazovali stranou. Ležela před nimi obnažená, z prázdných kráterů, jež zbyly po zničených očích, odkapávaly slzy vazké matérie. Muži dál hovořili, jejich hlasy se slévaly do jedné beznadějné kakofonie.

„Ta ďáblova cuchta je samodruhá!“

„Přivede na svět nějakou ohavnost!“

„Však co kdyby to dítě bylo nevinné?“

Nastala chvíle ticha. Představila si pastora držícího svůj kříž, jako když dítě svírá panenku. V hrudi jí vzkypěl hněv. S ní si mohou dělat, co chtějí… ale ať se neopováží sáhnout na její děťátko.

To ať se *neopováží*.

„Dítě musí stanout před soudem,“ pronesl s hrůznou jistotou duchovní. „Neviňátka smí soudit jen Bůh.“

„Ale v knize je psáno: Nenecháš čarodějnici žít!“ To byl znovu Malone. Strach v jeho hlase naplňoval Maggie zvláštním pocitem uspokojení.

„Pravdu díš,“ připustil pastor. „Pak je tedy musíme z jejího těla vyříznout a osvobodit tu ohavnost z pekelných okovů matčina lůna.“

Maggie zběsile házela hlavou ze strany na stranu, až znovu nalezla svůj hlas.

„Je tvoje, Malone! To dítě je plodem tvojí lásky!“

„Ta stvůra lže!“ bránil se Malone. „To není žádná zvrácenost dostatečně zvrhlá, aby se k ní ta bosorka nesnížila?“

„Je tvoje! Je tvoje! Je tvoje!“

Umlčela ji prudká rána do tváře, brutální kopanec, který jí přerazil čelist, ale Maggie už to téměř nevnímala. Začala krůček po krůčku pozbývat příčetnosti. Brzy zešílí docela. Muži jí přitiskli ruce k zemi, další tasili ošoupané meče. Zabodli jí čepele do rozevřených dlaní a ona to přivítala coby sladkou úlevu. Mozolnaté ruce jí roztahovaly nohy, a jak ji zahaloval závoj šílenství, nechala své zmučené tělo spočinout v očekávání nevyhnutelného.

Když se usmála, muži ztichli.

„Proklínám vás!“ vypravila ze sebe. „Proklínám vás všechny. Celé tohle město a všechny, kdo v něm přebývají.“

„Kde je svatý muž? Přiveďte ho sem!“

Rozesmála se, pronikavým bezbožným smíchem, při jehož zvuku nejeden z mužů o krok ustoupil. *„Proklínám vás! Rodovou kletbou, jež dopadne na celé vaše pokolení!“*

„Přiznává se! Doznala se k čarodějnictví!“

„*Budiž tedy, vy slabomyslní blázni!“* křičela. *„Odevzdávám se ti, Satane! Odevzdávám ti svoje tělo i svou duši!“*

Cosi jí proniklo do břicha, cosi chladného, ostrého a smrtícího, co utopilo její spílání v krvavém chroptění.

Zatímco z těla Maggie Wallové unikal život, zaslechla přes zvuky drásaného masa a lámaných kostí cosi zvláštního. Cosi jako dětský pláč.

Usmála se.

„*Proklínám vás,“* zašeptala ještě a vydechla naposledy.

2.

4. října 2019

V pátek večer se toho v Auchenmullanu kromě pití, souložení a bowlingu moc dělat nedalo. Městečko – pokud se mu tak ještě dalo říkat – bylo jako po vymření už od chvíle, kdy v roce 2013 zavřela zdejší pila. Kdysi malá, ale prosperující komunita uprostřed Skotské vysočiny byla dnes v podstatě opuštěná, Auchenmullan se stal městem duchů, kde zůstalo pouhých sedmačtyřicet obyvatel.

Choulil se ve stínu hory, prázdné domy se na opuštěných ulicích rozpadaly jako hračky, kterým už děti odrostly, ve vlhkém podrostu neudržovaných zahrad se usidlovala divoká zvěř. Nejedny dveře byly ponechány odemčené a na Pine Street zůstala dokonce v jednom domě ještě dva roky poté, co se MacDonaldovi odstěhovali za lepším, puštěná televize.

I účetní energetických firem už na Auchenmullan zapomněli.

Pořád tu měli kostel a malou víceúčelovou budovu, která sloužila jako policejní stanice, i když její jediná cela zela už víc než rok prázdnotou. Nezbyly tu však žádné obchody, jako poslední zavřelo navěky své unavené dveře někdy před šesti měsíci Ianovo Elektro a železářství. Nikdo neviděl Iana odjíždět, nikdo netušil, kam se odstěhoval, ale tak už to v Auchenmullanu poslední dobou chodilo. Lidé se prostě vytráceli jako zrnka písku unášená podzimním větrem.

Když se Beth Collinsová toho pátečního večera v bowlingové herně U Štramáka Jacka opřela oběma rukama o jukebox, byla historie městečka tím posledním, co ji zajímalo. Vrazila do automatu padesát pencí a teď si prohlížela nabízené písničky

a probírala se deskami, jako by tam snad mohla najít něco nového. Věděla, že tam žádný nový singl nebude. Stejně jako výzdoba a barva omítky se ani obsah jukeboxu nezměnil od chvíle, kdy tenhle podnik otevřel, což bylo ještě před jejím narozením.

Přeskočila skladbu „Don't Stop Believing", při které kdysi právě tady poprvé ochutnala alkohol, a pokračovala dál. „Be My Baby". U toho songu přišla před čtyřmi lety s Gradym Cooperem o panenství, opřená o dveře poslední kabinky na dámských záchodcích. Nevydržel ani ty dvě a půl minuty, co trvala písnička, ale tenkrát to ani jednomu z nich nevadilo. Ohlédla se po něm, jak se v sepraném tričku s nápisem Pearl Jam a s dlouhými, už trochu přerostlými vlasy předvádí před společnými kamarády, i když už jich taky moc nezbylo.

Čtyři teenageři. Auchenmullanská mládež.

Čtyři ubozí osamělí teenageři.

Kdysi, ještě než požár zničil pilu a s ní i živobytí místních obyvatel, se mluvilo o tom, že by tu postavili školu. Všechno mohlo být úplně jinak.

„Už něco vyber, Beth!" zavolal na ni Grady a ona odpověděla vlažným souhlasným gestem. Ani nezaregistrovala, že je ticho. V Auchenmullanu si na něj člověk zvykne.

Nic jiného mu taky nezbývá.

Nakonec vybrala „Leave A Light On For Me" od Belindy Carlisle. Za barem leštil nepoužívané pivní sklenice Štramák Jack osobně a vypadal při tom stejně utahaně, jako se Beth cítila. Jak dlouho už tady asi pracuje, jak dlouho mu to tu říká pane? Měl starý Jack taky svoje sny, které vzaly zasvé spolu se sny ostatních z městečka? Byly doby, kdy to na bowlingu o víkendech žilo, chodili sem děti i dospělí a všichni se bavili, ale dneska to byl poslední fungující lokál v celém Auchenmullanu a oni čtyři ho měli celý pro sebe. Kromě pomalu se rozpadajících bowlingových bot prodával Jack i pivo a základní potraviny, a taky automat na kondomy na pánech byl vždycky plně zásobený, ale

pro cokoli lepšího si musel člověk zajet celých šedesát kilometrů do Inverness.

Není divu, že začíná Grady vypadat jako mánička, pomyslela si bezděčně. *Radši bych ho měla ostříhat sama, aby nevypadal, jako když vylezl z pralesa.*

Sledovala, jak se Jack vybelhal zpoza baru, aby po nich posbíral prázdné lahve, a napadlo ji, jak asi přišel k přezdívce Štramák. To měla být nějaká ironie? Asi byl taky kdysi mladý. Nebude takhle za čtyřicet let vypadat i ona sama? Nečeká ji jednou právě tohle? Že bude práchnivět v Auchenmullanu jako mrtvola v hrobě?

Jako Maggie Wallová…

Beth se zarazila.

To bylo zvláštní. Na Maggie Wallovou už si nevzpomněla roky. Tu strašidelnou historku jí kdysi vyprávěl děda u táboráku v horách poblíž Cook's Pointu, kam s sebou vzali i její nejlepší kámošku Alice.

V Auchenmullanu to byla taková zkouška dospělosti.

Ale děda už byl dobrých deset let po smrti. Jí mohlo být tenkrát možná devět deset, a dneska už se mílovými kroky blíží ke dvacítce. Zvláštní, že se jí po takové době vybavila zrovna Maggie Wallová. Možná se z ní stává starousedlík a jednoho dne vezmou s Gradym děti svých dětí tábořit do hor, kde jim ještě předtím, než zapomenutí a nemilovaní opustí tento svět, převyprávějí tu starou legendu. Co asi zbude za padesát let z tohohle pitomého města? Někdy si Beth říkala, jestli by nebylo lepší, kdyby se země pod ním otevřela a celé ho prostě spolkla.

Když byla mladší, bylo všechno mnohem jednodušší. O všem rozhodovali rodiče a jí se nad hlavou nevznášel Damoklův meč dospělosti.

Beth nechala jukebox juboxem, došla za bar pro dvě plechovky vychlazeného piva a nechala na pokladně pomačkanou bankovku. Když to Jack viděl, něco zabručel a pak se vrátil zpátky k tomu, co právě dělal.

Jedno pivo podala Gradymu. Když si ho od ní bral, vlepil jí pusu na tvář.

Vypadá starší, napadlo ji. *A nesluší mu to.*

Nemyslela to nijak zle. Beth měla Gradyho ráda, teď už možná ne tolik, ale kdysi určitě. Dneska už si tím jistá nebyla. V tomhle městě všichni předčasně stárli, jako by z nich s každým dalším promarněným dnem nějaký vyžilý upír vysával životní energii.

Uvědomila si, že na ni Grady mluví.

„Cože?“ zeptala se.

„Jsi v pořádku?“

„Jen jsem se trochu zamyslela.“

„Co se ti honí hlavou?“

„Maggie Wallová,“ odpověděla. Čekala, že se jí Grady vysměje, ale neudělal to.

„Hmm,“ zabručel a tím to haslo.

„Přesně.“

Napila se piva. Podobné konverzace byly čím dál častější. O čem se taky můžete den co den bavit se stejnými lidmi, než vám to všechno zevšední?

Grady se zadíval k bowlingovým drahám, odkud už na ně netrpělivě mávali Steve s Alice.

„Asi bysme se měli vrátit ke hře,“ prohodil.

„Jasně. To jsme zas pokecali.“

„Nezačínej zase,“ zavrtěl hlavou Grady. „Dneska ne.“

Dívala se na něj a snažila se odněkud vydolovat své staré city. Měla ho ještě vůbec ráda? Byl to pořád stejný trouba s chlapeckým šarmem, do kterého se před lety zamilovala – v tomhle ohledu se nezměnil. Ale možná právě v tom byl ten problém? A vůbec, co by se stalo, kdyby se rozešli? Stejně by se dál každý den vídali. To bylo nevyhnutelné.

Bože, jak ona tohle pitomý prťavý město nesnáší.

„Bééėth, jsi na řadě,“ křičel Steve s rukama přiloženýma k ústům. Urostlou postavu měl napasovanou v příliš těsném tričku

a džínách, takže se mu někdejší vypracované břicho pomalu přelévalo přes opasek. Zněl trochu nakrknutě, ale to on vždycky. Steve už byl prostě takový. Normálně se s někým takovým vůbec nezahazovala, ale když jste jediní čtyři teenageři ve městě, naučíte se s ostatními nějak vycházet.

I když jsou to kreténi.

Beth podala Gradymu své pivo a dvakrát za sebou poslala kouli do žlábku, takže netrefila jedinou kuželku. Bylo jí to jedno. Bowling nesnášela. Všichni ho nesnášeli. Ale tohle byl jediný podnik ve městě, kde se ještě dal koupit nějaký alkohol, a Jack prodával pití jenom těm, co u něj hráli. Dědouš byl liška podšitá, podnikatel do morku kostí.

Steve se jí jako obvykle pošklebovaL, jak je nešikovná, a Beth ho jako obvykle ignorovala. Přitočila se ke svojí nejstarší kamarádce Alice Burmanové a přisedla si vedle ní. I Alice potřebovala ostříhat, stejně jako Grady. Vypadala unaveně, ale ona k tomu měla aspoň důvod.

„Jak je?" zeptala se Beth.

„To je tak super, moct se znova napít," pozvedla Alice spokojeně pivo. „Ani nevíš, jak je to těžký, žít tady a nemoct si devět měsíců vylejt hlavu."

„To si vůbec nedokážu představit."

„Jen díky chlastu je život tady snesitelnej," zadívala se Alice zamilovaně na svou lahev piva Peroni.

„Ty už jsi nalitá," usmála se Beth.

„Tohle je moje první," namítla Alice. „Kolikátý máš ty?"

„Já už je ani nepočítám." Podívala se na hodinky. Ještě nebylo šest.

Radši trochu brzdi, nebo skončíš před osmou v posteli.

A bylo by to tak hrozné? Kolik pátečních večerů proflákala – nebo spíš proflákali – pod děravou střechou bowlingové herny, poslouchali rockové balady a neustálé rachtání v topení a přáli si, aby se něco, cokoli, stalo? Kolik dalších večerů tak ještě profláká, než se jí povede zpřetrhat pouta s touhle dírou, kde dávno

chcípl pes, a posunout se v životě někam dál? Měla ambice. Jako nadaná umělkyně si vysnila, že půjde na vysokou.

Jsi ten největší talent v celém Auchenmullanu, ale to vůbec nic neznamená. Myslíš, že bys dokázala prorazit i mezi těmi nejlepšími z okolního světa?

Vzala do ruky svoje pivo, trochu se napila a odříhla si. Grady se na ni pokradmu podíval a ona se usmála.

Všechno je v pohodě. Tady jsme se narodili a tady taky umřeme. Život půjde dál i bez nás. Všechno je to prima. Jsme zapomenutá mládež z Auchenmullanu!

Znovu obrátila pozornost k Alice.

„Ale vážně, jak to jde? Je bejt mámou takový, jak sis to představovala?"

„To teda. Přesně tak hrozný, jak jsem se bála."

„Vypadáš dobře," řekla Beth. Další lež. V poslední době už se do nich ani nemusela nutit.

„Taky bys zvládla vypadat takhle dobře po třech hodinách spánku," ukázala Alice na tmavé pytle pod očima. „Hele, já toho mrňouse zbožňuju, ale včera v noci jsem byla kvůli kojení vzhůru snad každou hodinu. Měla bys vidět, jak vypadaj moje bradavky," zasmála se.

„Co to slyším?" vykřikl Steve. On vůbec hodně křičel. Ticho mu bylo nepříjemné. Zašklebil se. „Nemluvil tady někdo o bradavkách?"

„Oschlých, popraskaných a bolavých," řekla Alice a Steve se znechuceně odvrátil.

Beth nevěděla, o čem se dál bavit, což bylo divné, protože byly s Alice kámošky už od školky. Ale teď byla z její nejlepší kamarádky *máma* a Beth se nemohla zbavit pocitu, že se dynamika mezi nimi změnila. Alice už byla oficiálně dospělá, i když se tak pokaždé nechovala. Otec dítěte, uhrovitý kluk jménem Kevin, zmizel jen týden poté, co se o děcku dozvěděl. Jeho rodiče opustili neprodaný dům a vydali se hledat nový život někam jinam,

což přišlo Beth poněkud přehnané. Alice se snažila Kevina najít, ale zatím bezvýsledně, a vzhledem k tomu, jaké mělo horami obklopené městečko problémy s internetem, se zdálo, že to tak ještě nějakou dobu zůstane.

„Aspoň máš mámu, aby ti pomohla," řekla Beth, která cítila, že se trapné ticho prodlužuje. To už se *taky* navzájem odcizují? Nejdřív Grady, potom Alice. Nebude dlouho trvat a ze všech kamarádů jí zbude jenom Steve a toho ani neměla ráda.

„To jo," smutně se pousmála Alice. „Měla by ses někdy stavit na Erika podívat. Hele, úplně jsem se zapomněla pochlubit, ale už se poprvé zasmál! Bylo to tak roztomilý, úplně… Beth, posloucháš mě vůbec?"

„Cože? Ježiš, promiň. Asi toho mám teď nějak moc."

„Nestíháš zběsilý tempo života v Auchenmullanu?"

„No jo, tak nějak."

„Jde o Gradyho, co?"

„Znáš mě jak svý boty," kousla se nervózně do rtu Beth.

„Chceš si o tom promluvit?"

Beth pokrčila rameny. Chtěla i nechtěla zároveň. Bála se totiž, že kdyby si o tom skutečně promluvily, mohlo by se to, co jí vadilo, týkat i Alice.

„To je tímhle městem," řekla místo toho. „Jak já ho nesnáším. To chceš fakticky vychovávat Erika v týhle díře?"

„Nemám moc na výběr, nebo snad jo?" opáčila Alice. Beth si myslela, že má, ale ani tentokrát radši nic neřekla. Bude lepší se zbytečně nehádat. Chovat se ke všem slušně. Se všemi vycházet. Nějak se zabavit.

Co jiného se taky dalo dělat?

* * *

Ještě ani neodbila desátá a Alice už byla nametená. Oni tedy byli nametení všichni, ale Alice vypila jen dva kousky. Tiše si pro

sebe škytla. Tohle byla první kapka alkoholu, kterou pozřela od chvíle, kdy zjistila, že je těhotná, a i když jí pivo chutnalo, měla pocit, že dvě budou víc než dost.

Chtěla se vrátit domů k Erikovi.

Dnes se od něj poprvé od porodu vzdálila. Zatím jen na pět hodin, ale už to jí připadalo jako věčnost. Jasně, bylo fakt super vyrazit si zase s kamarády, ale když u něj nebyla, lámalo jí to srdce. Byl to úplně nový pocit a Alice napadlo, jestli si na něj vůbec někdy zvykne. Až bude Eric o trochu starší, bude ho moct brát na bowling s sebou. Pak by s ním třeba byla Beth ochotná strávit taky trochu času.

No tak, to z tebe mluví chlast.

Ale nemluvil. Byla to pravda a Alice to dobře věděla. I dneska, když si chtěla s Beth popovídat o Erikovi, se hovor rychle stočil zpátky k jejím problémům s Gradym. Alice nikdy nechtěla patřit k těm otravným rodičům, kteří nemluví o ničem jiném než o svých dětech, ale doufala – vlastně přímo *očekávala* –, že její nejlepší kámoška projeví aspoň ždibeček zájmu.

Zapomeň na to. Dej jí čas. Vrať se k Erikovi.

To měla taky v plánu. Trochu se projít, vyčistit si hlavu a potom hajdy domů. Ráno si odsála trochu mléka novou elektrickou odsávačkou, aby ho mohla máma nakrmit. Ale přišlo jí nepatřičné, že to má dělat někdo jiný. To byla přece její práce.

Pane bože, jak jí ten mrňous chyběl. Strašně moc. A vůbec nevadilo, že jeho život nebyl zatím nic než nekonečný kolotoč krmení, spánku, pláče a vyměšování.

Tak to se bude v Auchenmullanu cítit jako doma, pomyslela si. Znělo to jako něco, co by řekla spíš Beth.

„Zavíráme," zahlaholil Štramák Jack. Poslední koule se dokutálela už před dvěma hodinami a oni už jen posedávali u dráhy a ucucávali zbytky piva.

„Ještě dopíjíme," ozval se Steve.

„Moc mě neserte," opáčil Jack a Steve se zasmál.

Alice se usmála. Za ty měsíce, co v Jackově podniku nebyla, se tu nic nezměnilo a ona za to byla vděčná. Ať se to Beth líbilo, nebo ne, po Erikově příchodu se Alice radikálně změnil celý život, takže byla ráda, když se mohla aspoň mezi čtyřmi stěnami bowlingové herny vrátit ke staré rutině. Díky ní měla pocit, že bude všechno zase v pořádku.

Vzali si bundy a vyšli ze dveří. Na parkovišti se zastavili. Venku bylo chladno, obloha se zatáhla bouřkovými mraky, a Alice si mnula ruce, aby se trochu zahřála, a litovala, že si nevzala rukavice. Stála tam jenom dvě auta, Jackův červený Fiat a Stevova dodávka.

„Co, Alí, nepotřebuješ odvoz?" zeptal se Steve a snažil se přitom tvářit, že mu není zima, i když se v tenkém modrém svetru klepal jako ratlík.

„Ne, myslím, že musím vychodit ty piva," zavrtěla hlavou.

„A co vy dva?" otočil se na Beth a Gradyho, ale ti už mířili po ulici pryč z parkoviště. Znovu se podíval na Alice a ta povytáhla obočí.

„Co je to s nima?" vyzvídala.

„Co tím myslíš?"

Alice nevěděla, jestli si z ní nedělá legraci.

„Nepřišlo ti, že je Beth v poslední době nějaká jiná?"

„Ne. Teda minulej měsíc jsem si myslel, že si nechala udělat nový kozy, ale to jenom začla nosit novou podprdu."

Alice si povzdechla.

„Tak dobrou, Steve," obrátila se k odchodu.

„Hele, počkej chvilku."

Zastavila se a ohlédla se po něm.

Steve si zastrčil ruce do kapes a váhavě přešlapoval.

„Jsem rád, že ses zase přišla podívat," řekl a do tváře se mu vkrádaly rozpaky. „Už mě nudilo bejt každej večer pátý kolo u vozu."

„Taky jsem vás ráda viděla. Fakt jste mi chyběli."

„Tys mi taky chyběla. Teda, *nám* jsi chyběla." Zavrtal pohled do země. „Jak se má malej?"

„Je v pohodě, Steve," odvětila a potom dodala: „Děkuju za optání."

Bylo příjemné, že někdo projevil zájem.

„Budu se na něj muset někdy přijít podívat." Zasmál se. „Máma by ráda fotku."

„Tak se zastav. Myslím, že by se ti mohl líbit. Intelektuálně budete zhruba na stejný úrovni."

„To myslíš vážně?" zakřenil se Steve a Alice si znovu nebyla jistá, jestli si z ní neutahuje.

„Co třeba dneska?" pokračoval. „Nebo jestli chceš zůstat ještě chvíli venku, mám v autě nějaký pivo."

„O tom nepochybuju," odtušila suše.

Dokonce i potmě si všimla, jak se mu do tváře nahrnula krev.

„Já jenom… vzpomínáš na tu noc tenkrát? Před Vánocema? To bylo super. Tak jsem si myslel, že bysme mohli –"

„Vzpomínám, Steve. A taky jsem si to užila."

Steve ji počastoval tou nejvzácnější ze svých grimas, upřímným úsměvem, a ona si uvědomila, že když se zrovna nechová jako kretén, umí být docela milý kluk.

„A nechtěla bys teda…"

Napřáhla ruku, aby ho zarazila.

„Dneska ne, kámo. Musím se taky někdy dostat domů."

„Jasně, žádnej problém," přikývl. „Promiň, hele, už mám v sobě taky pár piv."

Sledovat Steva, jak se topí v rozpacích, bylo sice zábavné, ale rozhodla se dál ho netrápit.

„Taky nezapomínej," řekla, „že jsem skrz ni zrovna protlačila *mimino*."

„Tak to tam teďko budu možná konečně schopnej narvat celýho toho svýho vobrovskýho –" rozzářil se Steve.

„A už je to tu zas," rozesmála se Alice. „Ty si prostě nemůžeš pomoct, co?"

„Sorry," pokrčil rameny. „To je tím, že se mi líbíš…"

„Dobrou, Steve," řekla. Už odcházela, ale pak se k němu ještě vrátila a políbila ho na tvář.

„Dobrou," odpověděl. „Zvládneš to domů sama?"

„Bez problémů. Co že si děláš hlavu?" Bezděčně zavadila pohledem o horu, která se tyčila nad nimi. Ani si nebyla jistá proč. Když stočila zrak zpátky, všimla si, že Steve udělal totéž.

„Já ti nevím…," řekl. „Cítím ve vzduchu takovej… zvláštní pocit. Ty vole, to vyznělo blbě."

„To ne, taky to cítím. Je to jako…"

Ale nemohla najít slova. *Nedokázala* to vysvětlit. Nejdřív si myslela, že je to nervozita z toho, že nechala Erika doma samotného, ale tohle bylo něco víc.

„Dej na sebe pozor," řekl Steve takovým tónem, že by se rozesmála, kdyby neviděla jeho ustaraný výraz.

„Dám," pohladila ho po ruce.

Steve se vyšplhal do své dodávky a vyrazil ulicí pryč. Přitom túroval motor, troubil a opile si to šněroval po prázdné silnici.

Alice se ještě jednou nervózně ohlédla po horském úbočí a pak vyrazila pěšky k domovu. Přitáhla si kabát těsněji k tělu. Kouřilo se jí od pusy a začínala litovat, že se nenechala od Steva svézt.

Měl pravdu.

Dneska večer něco viselo ve vzduchu a jí se to ani trochu nelíbilo.

3.

Vypadalo to na déšť.

Beth si stáhla čepici přes uši a napadlo ji, že jestli se ještě trochu ochladí, bude spíš sněžit. Tak trochu v to doufala. Aspoň by si pak měli s Gradym o čem povídat. Šel vedle ní a šoupal podrážkami o dlažbu. Věděla, co to znamená. Měl špatnou náladu, z nějakého neznámého důvodu na ni byl naštvaný. Božínku, ten uměl být tak dětinský.

„Mohla ses s nima aspoň rozloučit," prohodil. „S Alice ses od chvíle, co si pořídila děcko, skoro neviděla."

Beth frustrovaně sevřela ruce v pěst. Poslední dobou ji rozčilovalo všechno, co Grady řekl nebo udělal. Zvlášť když to byla pravda.

„Prostě už chci jít domů. Jsem utahaná."

„A nalitá," zabručel.

Pokračovali dál opuštěnou ulicí. Vysoko nad nimi hlídkoval mezi rychle se hromadícími mraky měsíc a jeho světlo dopadalo na staré dětské hřiště, kolem něhož beze spěchu procházeli. Houpačky už pomalu zarůstaly travou a i potmě bylo vidět, jak je kov zbarvený rzí. Skluzavka byla převrácená na bok a zarostlá býlím, ale schůdky, které k ní vedly, zůstaly stát jako žebřík do nikam. Nebyla to nějaká metafora? Na to byla Beth moc utahaná a opilá.

V tichu zahnuli na Gordon Street. Tam ještě pořád bydlela jedna rodina, Krausovi, ale měli zhasnuto. Dave a Mary byli sedmdesátníci a nejspíš už šli do hajan.

„Tady chcípnul pes," zašeptala Beth.

„Mohlo to být horší," odvětil Grady, i když jak by si to představoval, radši nerozváděl. Šli dál, kolem pastviny plné krav. Sledovaly je kalnýma, jakoby odsuzujícíma očima a přitom ospale pohupovaly ocasem.

„Hele, vzpomínáš, jak jsme šli tenkrát porážet krávy?" ozval se Grady a Beth se usmála.

„Jedna z nich Steva málem zalehla," rozpomněla se.

„To byla jeho chyba, že stál na špatný straně," zasmál se přidušeně Grady.

Vzpomínka rychle vybledla. Věděla, o co Gradymu jde. Aby si znovu vybavila staré časy, aby zavzpomínala na to, jak si to užívali. Ale s nostalgií člověk daleko nedojde.

Vepředu před nimi něco zahlédla.

Lidskou postavu. Stála uprostřed silnice, zahalená temnými stíny.

„Proč to tady tak nesnášíš?" zeptal se Grady, ale ona ho neposlouchala.

Dívala se, jak tam ten člověk stojí, bez pohybu, otočený směrem k hoře. Poblíž měl zaparkované auto, v měsíčním světle se zatřpytil bílý lak. Policejní vůz.

„Hele, je to kvůli mně?" pokračoval Grady. „To už mě máš plný zuby?"

„Ticho," zastavila se a napřáhla ruku, aby mu zabránila jít dál.

„Co zase?"

„Podívej," ukázala na stojící postavu. „Kdo je to?"

Grady přimhouřil oči.

„Vypadá jako Larry." Ukázal na policejní auto. „Tamhle je jeho kára."

„Co to tu vyvádí?"

„Beth, posloucháš mě vůbec? Ptal jsem se, jestli –"

„Na co se to tam *dívá*?" řekla, tentokrát naléhavěji.

„Tak fajn, klidně mě ignoruj," zavrtěl hlavou Grady.

Rozčileně vydechla.

„Koukni, mě by jenom zajímalo, co dělá v půl jedenáctý uprostřed ulice."

„Proč se ho nezeptáš?"

Muž, o němž Grady mluvil, byl inspektor Lawrence Carlisle, poslední zbývající příslušník auchenmullanského policejního sboru, a měl pravděpodobně tu nejpohodovější práci na světě. Podle Beth byl na policajta přinejmenším snesitelný, i když měl zálibu v otřepaných hláškách. Snad nejotřepanější zněla: „*Já se vrátím… a se mnou přijde zákon.*" Většina místních mu říkala prostě Larry, ale v případě Beth, Gradyho, Steva a Alice trval na tom, že ho musí oslovovat inspektore.

Typický zakomplexovaný policajt.

„Haló, inspektore," zavolal Grady. Muž nereagoval, zdálo se, že je snad ani neslyší.

„Seš si jistej, že je to on?" řekla Beth. Aniž by si to uvědomila, přitiskla se víc ke Gradymu.

„Jo… Aspoň myslím. Pojď se mnou."

Grady vyrazil a prakticky táhl Beth za ruku s sebou. Chtěla se mu vzepřít. Něco se jí na tom nezdálo.

„Inspektore," promluvil znovu Grady. „Haló, pane Carlisle, jste to vy?"

Pořád nic neříkal. Jen tam tak stál a zíral do prázdna. Beth sledovala jeho pohled upřený směrem k horám. V dáli rozpoznala Cook's Point a do hlavy se jí znovu vkradly myšlenky na Maggie Wallovou. Jako když kořeny stromu prorazí zeminou na povrch.

Co je to dneska sakra s tou Maggie Wallovou?

„Zdravím, Larry," řekl Grady a muž je konečně zaregistroval.

„Á… brej večír," pozdravil Carlisle. Byl to udělaný chlap kolem pětapadesátky s bujnou kšticí blonďatých vlasů, které si nedávno nechal přistřihnout, když před ním někdo zmínil, že se podobá Donaldu Trumpovi.

„Jste v pořádku, pane?" ptala se Beth.

Carlisle vypadal zmateně, téměř jako by ani netušil, kde se nachází.

„Dneska jste to zabalili nějak dřív, ne?“ snažil se to zastřít neformální konverzací.

„Je půl jedenáctý,“ odvětil Grady.

„Á, no… tak to jo.“

„Na co se to díváte?“ vyzvídala Beth.

Carlisle odvrátil pohled od hor a otočil se k ní.

„Na nic,“ řekl. „Vůbec na nic. Jak se má Alice?“

Ale oči ho prozradily, když znovu nakrátko zabloudily ke Cook's Pointu.

„Je v pohodě,“ odpověděla Beth.

„A co prcek?“

„Eric? Ten je taky v pohodě.“

„Fajn,“ přikývl Carlisle. „To je dobře. Takže všichni v pořádku.“

Rychle se ochlazovalo. Beth šťouchla loktem do Gradyho a vyměnili si letmý pohled.

„Tak snad abysme už radši šli,“ řekla. Carlisle na to nijak nereagoval. Prošli kolem něj. Ulice před nimi byly temné, a i když je Beth znala jako své boty, dnes večer vypadaly jinak. Tak nějak neskutečně.

„Poslouchejte,“ ozval se Carlisle, když už se jim málem povedlo uniknout z jeho dosahu. Otočili se zpátky k němu, ale už zase zíral přes kopce a pole směrem k hoře. „Dávejte na sebe cestou pozor,“ utrousil.

„Budeme,“ odvětil Grady, i když Beth pochybovala, že ho Carlisle vůbec vnímal.

„Tak pojď,“ pobídla ho. Už se vůbec necítila opilá.

Jenom strašně nesvá.

„Zpomal,“ řekl Grady a Beth si uvědomila, že skoro běží. Srdce se jí v hrudi rozbušilo, ačkoli nedokázala přijít na žádný konkrétní důvod. Navzdory tomu, že kolem opuštěných domů procházeli v posledních letech den co den, zdály se jí dnes nějak

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Hrob Maggie Wallové*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.